ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Pazartesi 18 Kasım 1963 Sayı 33

İlerlemek yolunda vukubulacak her mühim teşebbüsün, kendine göre mühim mahzurları vardır. Bu mahzurların asgari hadde indirilmesi için tedbirlerde ve teşebbüslerde kusur etmemek lâzımdır.

K. ATATÜRK

PARDON

E BREH BREH!..

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Şu günlerde Ankara Radyosu'nu dinleyen vatandaşlar tabii, aklı başında vatandaşlar-, «E breh breh» demekten kendilerini alamıyorlar.

Meğer ne cevherler varmış da bizde haberimiz yokmuş!

Yahu, dininize imanınıza, bizde Senato yok muydu, bizde Millet Meclisi yok muydu? Peki, radyoyu böyle allak-bullak eden bu babayiğitler şimdiye dek neredeydiler? Bu konuşmaları Meclis veya Senato kürsüsünden yapsaydılar ya!..

Hayır, yapamazlar, yapmazlar! Çünkü bir atımlık barutları var, onu da ancak seçimden seçime radyoda, köşebaşında kullanırlar. Ondan sonra sıfır!.. Görevlerini yapmış kişilerin vicdan huzuru içinde kurulurlar. Senato veya Meclis koltuklarına, aylıklar ödeneklerini, uyu allah uyu!..

Örneğin, Adalet Partişi Genel Başkanı Pala Paşa demiş ki, «Bizim kuvvetimizin kaynağı milletin ruhudur».

Bu sözü söyleyen kişinin ardından gidenler en az mezarlık milleti olmalıdırlar. Pala Paşa bir parti başkanı gibi değil, mezarlıklar genel müdürü gibi konuşuyor. Hangi ruh be birader! Önce etine cevap ver sen bu halkın!..

Ama, gel de anlat bizim uyurgezerlere!..

Yooo... Uyurgezer sayısı o kadar çok değil bu ülkede, haksızlık ediyoruz. TİP Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar'la Genel Sekreter Orhan Arsal'ın konuşmalarını dinleyenler, «Vallahi helâl olsun! İlk olarak namuslu bir konuşma dinledik. Yaşasın Türkiye İşçi Partisi!» diyorlar. Hattâ, bir derginin yazı işleri müdürünün karısı, Arsal'ın konuşmasını ağlıyarak dinlemiş ve sonunda, «Oyumu Türkiye İşçi Partisi'ne vereceğim!» diye bağırmıştır.

Kısa zamanda alınan yol, insanın başını döndürecek kadar büyüktür! Bu günleri gördüğümüz için mutlu sayılırız.

Ama, insanın aklına ister-istemez geliyor: Biz niye esprimizi yitirdik?

Şöyle bir düşünün, yakın zamana dek kaç mizah dergisi, kaç mizah gazetesi vardı bu ülkede ve şimdi kaç tane var?

Biz esprimizi yitirdik dostlar, esprimizi yitirdik! Neyazık ki, en büyük yitiğimiz budur! Esprisini yitirmiş halkın nerelerde çırmaladığını varın hesabedin!..

27 Mayıs'tan önce bir sürü mizah dergisi ve gazetesi vardı bu ülkede; hani nerde bu dergi ve gazeteler? Yok, Akbaba'dan başka mizah yapan dergi yok! Bunun bir anlamı yok mu sizce? Biz esprimizi yitirdik dostlar, esprimizi yitirdik! Ayıpların en büyüğüdür bu!.

Ama diyeceksiniz ki, «bugünkü durum, esprisini bünyesinde taşıyor». Eh, doğru galiba! Tek avuntumuz da bu!.. Her hareketin, her işin mizah olduğu bir dönemde ne gereği var mizah gazetesinin, dergisinin? Ne dersin ibibik kuşu?

Açıyorsunuz gazeteleri!

AP, CHP ve YTP'ye çattı.

CHP, AP ve CKMP'ye çattı.

YTP, CHP ve AP'ye çattı.

Devamı 4 de

NEYZEN'li SÖYLEŞİ

BEHZAT AY

Bugün, lâiklikten, deneysel bilimlerden söz açarak bir yazı yazmayı düşünüyordum vazgeçtim. Nedeni; daha önceleri her iki konuyu ele alarak bir yazı yazmıştım. Belki ayni konuyu ikinci kez işlemek daha iyi olurdu ama, yazmadım. Bir de, son günlerde her iki konu da, dergilerde iyi işlendi. Cumhuriyet Bayramı ve Atatürk'ün ölüm yıl dönümleri dolayısıyla gerçekçi yazarlarımızın yazdıklarını okudum. Bir doygunlukta verdi okuduklarım bana. Zaten lâikliği, durup dururken işlemeye kalktın mı, ne gereği var (!) da milletin midesini bulandırıyorsun diye öğüt vermeye kalkanlarımız da çok... Bu çoklar, bu çoklar var ya, söylevleriyle Atatürk'çü dürler... Bakma sen lâiklikten ürkmelerine.

Bu konuyu işleyen usta'ların içinde Neyzen de vardı. Bir kıt'asını birlikte okuyalım Neyze'nin:

Başımızda lâik Cumhuriyet
Ortada kürsi—i İlâhiyat
Felce uğrar içinde ezdadın
Akl—u hikmet, tecedddüdâd—ı hayat!

Neyzen bir kıt'anın içinde söyleyeceğini söyleyivermiş. Şimdi bizim uzun uzun konuyu ele almamızın bilmem gereği var mı? Olsa bile kim dinler? Seçim meçim önü, vallahi yazılanlar vız gelir. Şimdilerde oy için, yazıya mazıya bakan olmaz. Hem doğru konuşursan yandığın gün. Radyo konuşmalarını dinledik, gazetelerde okuduk. Beğendiğimiz konuşmayı yapanlara Senatoda Maraş'ın Evliyası saldırmış... Evliya bu, saldırmaz mı? Bereket versin Tabii senatörler çabuk susturmuşlar... Güvendiğimiz kimselerin—orada—çoğu zaten Tabii senatörler. Eğer, onlar da olmasa, orası daha kötü havalara sahne olacaktı...

Bizde böyle işte. Demokrasi dersin, ama demokrasinin «de» sini uygulatmaz elin adamları. Bilim dersin, bilim uğruna çırpınırsın, dönüp bakan olmaz. Bilimi de kendi akıllarınca, sanki bir afyon gibi vermeye kalkarlar.

Neyzen bu konuda da bir kıt'a yazmıştı. Gene birlikte okuyalım:

Bana vicdan ile din, hubb—ı beşer şöyle dedi:
Menfaat nerde ise o tarafa yollanırız.
Şen şifabahş olacak sanma bu teşkilâtı,
İlmi biz halkı uyuşturmak için kullanırız.

Gerçekten biz, demokrasiyi de, bilimi de çıkarımıza göre uygulamaya o kadar alışmışız ki, çıkarımız bozulmaya görsün feryadı basarız... Hem «vatan» «millet» nutuklarıyla gırtlağımızı da yırtarız. Sanki vatan, yalnız palavracılarınmış gibi...

Halbuki, bu vatanı; dedelerimizin, babalarımızın kanıyla kurtardığı bu vatanı öylece bırakmışız. Ter dökmemişizdir. Bu yüzden, geçmişimize karşı, geleceğimize karşı yüzümüz kara. Geçmişimizin mezarına bile bakacak yüzümüz yok. Gelecek kuşakta, bizim kuşağın mezarları başında, «burada yatanlarımız uyuşuktular! çıkarcıydılar. Bunların ellerinde demokrasi de gülünçtü... Bilimden de yararlanmıyor-

Devamı 4 de

Arabanın ön tekerleği geçtiği yerden art tekerleği de geçer

Türk Atasözü

Çıbanın Başı

VEHBİ POLAT

Öğrencileri boy ölçüsüne göre dizmiş, tören yerine gitmeyi bekliyorduk okulun önünde.

Cumhuriyetimizin kırkıncı yılının kutlanmasındaki yürekten coşmuşluğa biz de katılacaktık. Mutluyduk. Yüzlerimizde özgürlüğün tadına doyulmazlığı beliriyordu. Ankara Radyosundan «Atatürk'ün Kağnısı» adlı şiir okunuyordu. Kadın-erkek ayırımı gözetilmeden özgürlüğü için savaşanların çocukları olarak haklıca bir gurur duyuyorduk.

O sırada okulumuzun müdürü geldi. Törene hazır bir durumda bekleşen öğrencileri gözden geçirdi. Sonra, dazlak kafasının ensesindeki et yığıntısını daha da katmerleştirerek ellerini arkasına koydu; Göbeğini olduğundan daha çok şişirdi; Ve:

—«Kız öğrenciler, erkeklerden ayrılsın» emrini verdi.

Bir öğretmen arkadaş:

—«Boy ölçüsüne göre dizdik öğrencileri Hocam. Bir İlkokulda ne gereği var bunun?» diye yanıtladı Müdürün emrini.

—« Hayır, hayır. Biz böyle yapalım da, öbür ilkokullar karışık dizmişlerse biz de tören yerinde yine boy sırasına göre düzen alırız.» diyerek kesip attı, Müdür.

Sabretmek çok güçtü ama, O'nun bu saçmalığıyla savaşmak yersizdi o an için. O gününün mutluluğu ile içleri sevinç dolu çocukların, öğretmenleri arasında geçen bir anlaşmazlıktan dolayı üzüleceklerinden korktum.

Bir şeyler kopuyordu içimden. Kız ve erkek öğrenci ayırımının daha ilkokuldayken başlaması, kara etmişti bana bu aydınlık günü. Kırk yıl önce atılan uygarca, insanca yaşama ilkelerinin böylesine kemirilişi, öğretmenliğimden utandırmıştı beni.

Bu yürekten vurulmuşlukla vardım tören yerine. İlçenin öbür ilkokul öğrenci-

(Devamı 3 de)

TOPLUM SEVGİSİ

— MAHMUT YAĞMUR —

Çağımızda şu greçek artık iyice anlaşılmıştır: Bilgisiz insanların, yurt ve ulus sevgileri duyguların ürünüdür. Duyguların ürünü olan sevgiler ise köksüzdür. Köksüz sevgileri, doğanın azgın yelleri kolayca devirir. Coşkun selleri sürükleyip götürür. Zaman da üzerlerine bir sünger çeker. Bundan ötürü, köksüz sevgiler eser vermeden kaybolup gider.

Aklın ürünü olan sevgiler ise ölümsüzdür. Çünkü bu sevgilerin kökleri, ülkücü aydınların yüreklerinin içerisindedir. Bu yüzden, ülkücü aydınların çoğunlukta bulunduğu ülkelerde, mutlu düzenler kurulur. Toplumlar, çağdaş uygarlığa kavuşur. Evren sağlam ve güzel eserler kazanır. Dünyayı erdemin ak çiçekleri süsler. Kin tohumları yeşermek için iklim ve toprak bulamazlar.

Ülkücü aydınların, belli başlı nitelikleri nelerdir? Şimdi bu sorunun cevabını vermeğe çalışalım :

Ülkücü aydınlar, bencil olmazlar. Küçük çıkarların arkasından asla koşmazlar. Yurttaşlarını doğruyu, eğriden ayıracak düzeye çıkarmak için bütün güçleriyle çalışırlar. Toplum dengesinin bozulmaması için nöbet beklerler. Kısacası yurtlarını ve yurttaşlarını Tanrı'ya özge bir aşkla severler.

Ülkücü aydınların mideleri minnacıktır. Bundan ötürü, ülkücü aydınlar ekmeğin tutsağı olmazlar. Başkalarının ekmeğine el uzatmak küçüklüğüne düşmezler. Bütün olanaklarını, yoksul yurttaşlarıyla paylaşırlar. Bağlı oldukları toplumun mutluluğu için, bütün acılara seve seve katlanırlar. Toplumsal dengeyi bozacak yıldırımlara paratönerlik yaparlar.

Ülkücü aydınlar başarıya ulaştıkları zaman öğünmezler. Derhal gözlerini başka aşamalara çevirirler. Çünkü ülkücü aydınlar için her başarı, yeni hamlelerin başlangıcıdır. Bu inançlarından ötürü, ülkücü aydınlari öğrenmek ve başarmak ülküsü tedirgin eder. Gözlerinin ışığını, kara yazılar söndürür. Bedenlerini beyinlerinin sancısı kemirir. Uykularını, mutlu düzenlerle ilgili düşler böler. Kısacası, ülkücü aydınların çok olduğu ülkelerde, bütün geceler mutlu olaylara gebedir.

Şimdi de, önemli bir yaraya parmak basalım: Bütün gelişmemiş ülkelerde, ülkücü aydınların düşmanları çoktur. Ama ülkücü aydınlar yine de umutsuzluğa düşmezler. Düşüncelerini hor görenlere ve ayaklarına çelme takanlara küsmezler. En amansız düşmanlarını bile cömertçe severler. Aklın ürünü olan sevginin, erdemin ve sağlam düşüncenin, bütün engelleri aşacağına yürekten inanırlar.

Bugün şu gerçegi çekinmeden söylemek zorundayız: Ülkemizde ülkücü aydınların sayısı azdır. Bu yüzden toplumsal dengemiz sık sık bozulmaktadır. Çağdaş uygarlığa giden yollarımız tıkanmaktadır. Ülkemiz, ulusumuzun onurunu zedeleyen çirkin olaylara sahne olmaktadır. Bu olayların sorumlularının, yetersiz ve ülküsüz okumuşlar olduğu ortadadır. Çünkü yetersiz ve ülküsüz okumuşların hepsi bencildir. Bunlar, eğitim ve öğretimin çemberinden geçmeyi bir amaç saymaktadırlar. Fildişinden yapılmış saraylarda yaşamak için okuduklarına inanmaktadır. Eğitim ve Öğretimin toplumları bilgisizlikten, yoksulluktan kurtaracak bir araç olduğunu söyleyenlere düşman kesilmektedirler. İşte, Füze Çağında hâlâ gelişmemiş ülkelerin arasında bulunuşumuzun sorumluları, bu yetersiz ve ülküsüz okumuşlardır. Ah benim, dev memesinden cüceler emziren memleketim! Ah benim, yüzyıllardan beri çile çeken halkım!

Yetersiz ve ülküsüz okumuşlarımıza son sözlerimizi söyleyelim: Aklın süzgecinden geçmiş yargılarımıza sakın dudak bükmesinler. Fildişinden yapılmış kulelerinden hemen insinler. Ayaklarını ürünleriyle beslendikleri topraklarımıza değdirsinler. Gözlerini, tarifsiz acıların pençesinde kıvranan halkımıza çevirsinler. Ülkücü aydınların niteliklerini benimsesinler. Kısacası, adam olmağa özensinler. Bir de şu gerçeği kafalarına iyice yerleştirsinler:

SEVGİLERİN EN KUTSALI VATAN VE TOLUM SEVGİSİDİR !

Banker yağmurlu havada verdiği şemsiyeyi geri alan adamdır.
ANONİM

ŞİİR KÖŞESİ

Seni Duyuyorum Atatürk

Seni duyuyorum yılların ötesinden
İşgâl yıllarının tedirgin günleri
Tanrıya doğru yükselen o mavi gözleri
Bozuk Bandırma Vapuru'nun güvertesinden

Seni duyuyorum yılların ötesinden
Kasvetli, gergin bir Erzurum gecesinden
Yıldızlı, aydınlık bir ruh getiren
Kuvay-ı milliye düşüncesinden

Seni duyuyorum yılların ötesinden
Bir Sivas kiliminin sadeliğinde.
Kıpırdaşan, toplanan, örgütleşen halk
Dört Eylül gecesinden.

Seni duyuyorum yılların ötesinden
Dağ dağ, ova ova, parlıyan kutsal ışık.
Coşkun bir sel gibi, seni duyuyorum
Zeybeklerin, dadaşların sesinden.

Seni duyuyorum yılların ötesinden
Kan ve ölüm kokan soğuk mevzilerde,
Hakkın ve bağımsızlığın erkekce direnişi
İnönüden, Sakaryadan, Kocatepeden.

Seni duyuyorum yılların ötesinden
Harabeler üstüne eğilen eşsiz kafa,
Bir anda yırtan dağıtan karanlığı,
Bir anda çağları değiştiren devrimleri
Durup dinlenmeden.

Seni duyuyorum şehir şehir, köy köy
Sefil ve perişan halkın çarpan yüreğinde
Devrimlerine ve halkına ihaneti duyuyorum.
Kırılan, taşlanan heykellerinden.

Seni duyuyorum Yirmiyedi Mayıslarda
Kapkara sisler ağır ağır dağılırken.
Gene en önde, gene en büyük kumandan,
Yurt ve ulus ikinci defa kurtulurken.

Seni duyuyorum ey büyük insan
Bunalan toplumların sıcak kanında
Ezilmişin, yenilmişin yanıbaşında
Seni duyuyorum en uzak köşelerde
Direnişin o yiğitçe mert sesinden.

Ahmet KÖKLÜGİLLER

ATATÜRKTEN ANILAR

BÜYÜK YASIMIZ

M. ZİYA ÜNSEL

Türk milletinin tarihinde zaferlerle dolu çok şanlı, çok şerefli günler vardır. Fakat o günlerin yanında yaşantısının en elemli ve en kederli bir gününü de yaşamıştır. 10 Kasım 1938 işte o gündür. 10 Kasım Kahraman Atatürk'ün şu fani dünyadan ayrılarak sonsuzluğa, daha doğrusu, sonsuz olan Türk Milletinin sevgi, minnet ve şükran dolu kalbine intikal ettiği gündür. O kara günden bu yana tam 25 yıl geçti. Fakat şimdi gene hepimiz o gün gibi, o gün olduğu kadar yas içindeyiz.

Millî yasımızın 15. yıldönümünde aziz Atamızı anıt-kabrinde, yurdun her köşeşinden getirilmiş olan anavatan toprağına tevdi etmiştik. Onu, ebedi istirahatgâhına götürürken bir kere daha o ilk yas günümüzü yaşadık. Türkü, ecnebisi genci ihtiyarı, kadını, erkeği, Ankara'da her kim varsa hepsi O'nun peşinde hıçkıra hıçkıra ağlıyarak ilerlemekte idiler. Ve hepimizin önünde hepimizin rehberi gene Atamız bulunuyordu. O anda Atamız için ağlıyan ve yas dökenler sanki bütün Türk Milletinin sembolleşmiş bir parçası idiler.

Atanın böyle vatan toprağına götürülüşüne bir türlü inanmak gelmiyordu içimizden İbrahim Alaittin Gövsa'nın Tavaf şiirindeki mısralarla birbirimize soruyorduk.

Son uykusunda öyle mi bir devir uyandıran
Bir ırka can veren ATATÜRK adlı kahraman?

Ve Cumhuriyetimizin 10. yılında, Atamızın karşısında, Atamızın o ünlü onuncu yıl nutkunu dinlediğim anları hatırlıyorum. Sözlerini hâlâ o günlerde olduğu gibi duymak yasımı hafifleten bir teselli oluyor.

«Türk Milleti»

Ebediyete akıp giden her on senede bu büyük Millet bayramını daha büyük şerefle, saadetlerle huzur ve refah içinde kutlamanı gönülden dilerim. NE MUTLU TÜRK'ÜM DİYENE! »

Sonra, aziz Atamızın fani vucudu anıt—kabre götürüldü. Ruhu Mustafa Kemalin kuvvayı milliyeci ruhu ile dopdolu olan Türk Milleti Atamızın anıt—kabirde vatan toprağına verdiği anda onun gösterdiği yolda ilerliyeceğine bir kere daha yemin etti.

Bugün bütün bir Türk Milleti olarak o büyük insan için ihtifal yapıyoruz. Yas tutuyoruz. O'nun manevi huzurunda minnet ve şükran duygularımızı bir kere daha dile getirdik. Bizi avutan şey O'nun izinde olduğumuzu söylemek olmuştur.

Ve biz bir kere daha hep birlikte tekrarlıyalım: KEMAL ATATÜRK! İZİNDEYİZ, İZİNDE OLACAĞIZ!

— Çıbanın başı —

leri de toplanmışlardı.

Baktım, bütün ilkokullar bu ayırımı yapmadan sıralamışlardı öğrencilerini. Bizim Müdür, verdiği emirden dolayı Utanç duymuş muydu? Bilemiyorum!.

Üstelik;« Zararı yok. Kız öğrencileri erkeklere katmadığımız için halk bizi daha çok beyenecektir» demesin mi?..

Gerilikten neden kurtulamadığımız korkunçluğuyla göstermişti kendisini.

Ah, Atatürk'üm ah! Ölümsüzlüğünü yaşatabilmek için neler çektiğimizi, mümkün olsada bir görebilsen!..

HER HAFTA OĞUZ KOYUTÜRK

HATİCE TEYZE

Önceki gün, şatafatlı bir resmî kurumun önünden geçiyordum. Kalabalık ilgimi çekmişti; yanımdaki paytoncuya sordum: "-Hayrola, bir tören mi var?,, Adam, Gülüşerek önümüzden geçen, cicili bicili kızlara, saçları biriyantinli şık delikanlılara bakarken "-Dalgamı geçiyorsun Ağabey!, diyordu. Ne töreni? Bunlar, hep memur!.. Ama yer kalmamış artık!... Ayakta çalışıyorlarmış...,,

O an, anılarımda Hatice Teyze'nin yaşantısı belirmişti zavallı bir kadındı o. Kocası, komşusu Bekir Ağayı öldürmüş... Öldürme de değil, serseri bir taş yapmış bu kazayı... Tıkmışlar içeriye; suç ortağı diye kızlarını da... Böylece, torunlarıyla kalmış ortalarda Hatice Teyze. Köyde hısımları var, duramıyor... Sonunda kaçmış kente.

Onu, Memleket Hastanesinde tanıdığım vakit, yaşantısından az çok memnundu. Yemek hizmetine bakıyordu. Çabucak dost olmuştuk. Bana, izinli günlerinde kocasını ziyaret ettiğini ve tütününü aldığını saf bir çocuk sevinciyle anlatırdı. Dinlerdim Onu.. Avuntusuna yardımcı olmaya çalışırdım.

Ne de güzel torunları vardı! Babaları askerdeymiş... Tatlı tatlı bakarlardı insanın yüzüne.

Kulaklarımda şimdi Onun; «Evlât, bu acıya dayanamıyacağım!... Kızlarım mahvoldu... Kocam, I8 yıl zindanlarda çürüyecek... Kimine tütün, kimine şeker, kimine papuç gerek!.. Allah, beni neden yaşatır bilinmez ki?» sözleri çınlıyordu.

Evet, aradan yıllar da geçse: lüks çantalardan çıkan aynalarda boyanan bir çift dudak, beni o anılara sürüklemişti.

Sonra Onu Hastaneden işe yaramıyor diye çıkarttılar. Yazıkmış... Milletin parası ziyan oluyormuş!

NEYZENLİ SÖYLEŞİ

(Baştarafı I de)

du...» gibisine konuşacaklar... Çünkü, çocuklarımız için hazırladığımız sağlam temelli, çağdaş kuruluşlu ne kurumlar, ne de işler "yokoğlu yok!..

Söyleşimizi uzatmıyalım: Bunlar sürekli konuşulan, yazılan konular. Biz, madem, yazımızın adına, «Neyzenli Söyleşi» dedik, Neyzenden bir kıt'a daha birlikte okuyalım da, bitsin:

Çürüdü memleketin dış yüzü çöktükçe temel,
Şimdilik harice karşı yerimiz olsa dahi,
Yüzümüz yok bakacak kabrine ecdadımızın
Tükürür zannederim çehremize tarihi.

E BREH BREH

(Baştarafı 1 de)

MP, CHP ve AP'ye ve hattâ CKMP'ye çattı.
Bütün partiler TİP'e çattı.
Ve bir sürü cart-curt ...
Derin derin göğüs geçirip :
—Eyvahlar olsun... Çattık belâya! demekten kendinizi alamıyorsunuz.

Bir de bakıyorsunuz ki, Almanya'daki Türk işçisinin sayısı 30 bin 500 olmuş "Kör olasın kasap,, demekten kendinizi alamıyorsunuz.

Bir de bakıyorsunuz ki, Almanya'ya giden işçi kızlarımızdan bazıları, geçimlerini sağlamak için, köşebaşlarında durmuş, müşteri bekliyor. "E breh breh,, diyorsunuz.

Bir de bakıyorsunuz ki, İsrail I5 yılda 36 tarım okulu kurmuş, biz ise 30 yıl önce kurulmuş olan dört okuldan birinin kapısına kara kilit vurmuşuz!

Şöyle gerine gerine "E breh breh!,, demekten kendinizi alamıyorsunuz.

"Uzay pilotları Tereşkova ile Nikolayev evleniyormuş diye okuyorsunuz gazetelerde. Bir de bize bakıyorsunuz ki milyoner A ile milyoner B evlenmişler!. "E breh breh, demekten kendinizi alamıyorsunuz.

İsveçte yapı işçilerinin ortalama yıllık gelirleri 60 bin Türk lirasıymış. Bir de bize bakıyorsunuz ki, yapı işçileri açlıktan iliklerini eritiyorlar herbirinin yıllık kazançları beşbin lira bile değil. "E breh!,, demekten kendinizi alamıyorsunuz.

Mardin'e Atatürk'ün heykeli dikiliyormuş. Hayırlı uğurlu olsun! Ama, Atatürk'ün kendisi görseydi, bunu, herhalde bir Mardine bakar, bir de kendi heykeline, Allah belânızı versin demekten kendini alamazdı. Biz Atatürkçüyüz ama Atatürk'ün dediklerini yapmayız da, Atatürk'ün heykelini yaparız.

Bütün bunlardan sonra kocaman bir "pardon,, demek yerinde olur sanırım.

—Pardon!

ÇALTI: Sahibi ve sorumlu yö. M. Oğuz KOYUTÜRK

Haftalık Siyasi Toplum Gazetesi

Yıl I Sayı 33 Yönetim yeri: Cumhuriyet alanı

Kaptanağa sok. No 2 Tlf: 23 a 70 Samsun